

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, 12. avgusta 2021. godine
Ref.br.:RK 1826/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI80/21

Podnosilac

Shefqet Ahmetaj

**Ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda Kosova Rev. br. 265/2020 od
14. januara 2020. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Shefqet Ahmetaj, sa prebivalištem u selu Padalište, opština Istok (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje [Rev. br. 265/2020] Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 14. januara 2021. godine, u vezi sa rešenjem [Ac. br. 1028/16] Apelacionog suda od 19. februara 2020. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene odluke kojom su, prema navodima podnosioca zahteva, povređena njegova prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 30. aprila 2021. godine, Sud je primio zahtev podnosioca zahteva koji je on predao u pošti dana 28. aprila 2021. godine.
6. Dana 6. maja 2021. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljati i Safet Hoxha (članovi).
7. Dana 20. maja 2021. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio od istog da popuni zvanični obrazac zahteva. Istog dana, Sud je obavestio i Vrhovni sud o registraciji zahteva.
8. Dana 17. maja 2021. godine, na osnovu stava 5. člana 114. [Sastav i mandat Ustavnog suda] Ustava i pravila 12. (Izbor predsednika i zamenika predsednika) Poslovnika, sudija Gresa Caka-Nimani je izabrana za predsednicu Ustavnog suda. Na osnovu stava 4. pravila 12. Poslovnika i odluke Suda KK-SP 71-2/21, utvrđeno je da sudija Gresa Caka-Nimani stupa na dužnost predsednice Suda nakon isteka mandata trenutne predsednice Suda, Arte Rama-Hajrizi, dana 25. juna 2021. godine.
9. Dana 25. maja 2021. godine, na osnovu tačke 1.1 stava 1. člana 9. (Prevremeni istek mandata) Zakona i pravila 7. (Ostavka na dužnost sudije) Poslovnika, sudija Bekim Sejdiu je podneo svoju ostavku na položaj sudije pri Ustavnom sudu.

10. Dana 27. maja 2021. godine, predsednica Suda Arta Rama-Hajrizi je odlukom br. KI 80/21, imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca umesto sudije Bekima Sejdiua nakon njegove ostavke.
11. Dana 10. juna 2021. godine, podnosilac zahteva je podneo Sudu obrazac zahteva, kao i odluke redovnih sudova koje je podneo i uz svoj prvobitni zahtev.
12. Dana 25. juna 2021. godine, na osnovu stava 4. pravila 12. Poslovnika i odluke Suda KK-SP 71-2/21, sudija Gresa Caka-Nimani je preuzela dužnost predsednice Suda, a na osnovu tačke 1.1 stava 1. člana 8. (Istek mandata sudije) Zakona, predsednica Arta Rama-Hajrizi je okončala mandat predsednice i sudije Ustavnog suda.
13. Dana 29. jula 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva

Pregled činjenica

14. Iz spisa predmeta proizilazi da je počev od 1. januara 2006. pa do 31. decembra 2006. godine, a zatim i od 2. januara 2007. godine pa do 30. juna 2007. godine, podnosilac zahteva bio u radnom odnosu na položaju korektivnog službenika u Popravnom centru u Dubravi-Ministarstvo pravde (u daljem tekstu: poslodavac).
15. Dana 24. avgusta 2007. godine, poslodavac je doneo rešenje br. [Ref. 245/07] o suspenziji radnog odnosa za podnosioca zahteva zbog osnovane sumnje da je isti odgovoran za bekstvo zatvorenika iz zatvorskog centra. Predmetnom odlukom je, između ostalog, bilo predviđeno da suspenzija radnog odnosa ostaje na snazi do okončanja disciplinskog i istražnog postupka.
16. Dana 28. februara 2008. godine, Disciplinska komisija Ministarstva pravde je odlukom [br. 20] prekinula radni odnos podnosiocu zahteva, smatrajući da je isti odgovor za težu povredu člana 30.1 (a) (b) i (c) Kodeksa ponašanja.
17. Dana 31. marta 2008. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Komisiji za žalbe poslodavca, protiv gore navedene odluke o prestanku radnog odnosa.
18. Dana 29. aprila 2008. godine, Komisija za žalbe poslodavca je odlukom [KA/031/2008] odbila žalbu podnosioca i potvrdila odluku [br. 20] Disciplinske komisije Ministarstva pravde.
19. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva se obratio Nezavisnom nadzornom odboru Kosova (u daljem tekstu: NNOK) sa predlogom da poništi odluka [br. 20] Disciplinske komisije Ministarstva pravde, tražeći sledeće: i) da bude vraćen na radno mesto sa svim pravima i obavezama iz radnog odnosa.
20. Dana 3. septembra 2008. godine, NNOK je odlukom [A 02/162/2008] odbio zahtev podnosioca i na taj način ostavio na snazi sve prethodne odluke.

21. Dana 2. decembra 2014. godine, Osnovni sud u Peći je presudom [P. br. 6/14] oslobodio podnosioca zahteva optužbe za izvršenje krivičnog dela iz člana 314. stav 2. u vezi sa članom 23. Krivičnog zakonika Kosova.
22. Neodređenog datuma, tužilac Osnovnog tužilaštva u Peći je izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv gore navedene presude Osnovnog suda u Peći.
23. Dana 23. februara 2015. godine, Apelacioni sud je presudom [PA. br. 135/015] odbio žalbu tužioca Osnovnog tužilaštva u Peći i potvrdio gore navedenu presudu Osnovnog suda u Peći.
24. Dana 10. avgusta 2015. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbeni zahtev Osnovnom sudu u Peći, sa predlogom da se poništi odluka [br. 20] Disciplinske komisije Ministarstva pravde, tražeći sledeće: i) da bude vraćen na radno mesto, i ii) da mu se nadoknade svi troškovi postupka.
25. Dana 21. januara 2016. godine, Osnovni sud u Peći, ogranak u Istoku je presudom [C. br. 211/015], i) usvojio tužbu podnosioca zahteva, ii) obavezao poslodavca da vrati podnosioca zahteva na radno mesto, i iii) obavezao poslodavca da snosi troškove postupka u iznosu od 509 evra. Osnovni sud u Peći je obrazloženje svoje presude zasnovao uglavnom na činjenici da je podnosilac zahteva oglašen nevinim za krivično delo za koje je bio optužen i da je na osnovu člana 63. tačka 3. Zakona o civilnim službenicima br. 2010/03-149, predviđeno da će u slučaju da civilni službenik koji je optužen za krivično delo bude oglašen nevinim, isti biti vraćen na radno mesto.
26. Neodređenog datuma, poslodavac je izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv gore navedene presude Osnovnog suda u Peći, navodeći povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu materijalnog prava.
27. Dana 19. februara 2020. godine, Apelacioni sud je rešenjem [Ac. br. 1028/16] usvojio, kao osnovanu, žalbu poslodavca i odbacio tužbu podnosioca zahteva kao neblagovremenu. U obrazloženju rešenja je dalje navedeno: *“Apelacioni sud, ispitujući presudu prvostepenog suda prema žalbenim navodima tuženog, utvrđuje da jedan takav zaključak prvostepenog suda je neosnovan jer presuda prvog stepena je obuhvaćena sa suštinskim kršenjima odredbi parničnog postupka iz člana 182. stav 2, tačka (e) ZPP-a, zbog kršenja koje se kvalifikuje u smislu odredbe člana 182. stav 2, tačka (e) ZPP-a, prvostepeni sud je pogrešno primenio materijalno pravo što se tiče roka za podnošenje tužbe sudu. U smislu roka koji se određuje ovom odredbom, proističe da je tužba tužioca za ukidanje odluke i vraćanje na radno mesto sa drugim pravima iz radnog odnosa je neblagovremena, jer iz spisa predmeta se utvrđuje da je tužilac tužbu za vraćanje na radno mesto pri prvostepenom sudu podneo 10.08.2015. godine, a tužilac je sa radnog mesta otpušten prema odluci Disciplinske komisije br. 20 od 28.02.2008. godine, odluka koja je potvrđena odlukom Komisije za žalbe tela poslodavca / Ministarstvo pravde br. KA/031/2008 od 29.04.2008. godine. Takođe, i odlukom Nezavisnog nadzornog odbora Kosova A 02/162/2008 od 03.09.2008. godine, odbijena je žalba tužioca i ostavljene su na snazi prethodne odluke, dakle tužba je podneta*

nakon što je istekao zakonski rok za podnošenje tužbe. Apelacioni sud se za neblagovremenost tužbe referisao članu 83. Zakona o osnovnim pravima iz radnog odnosa, pošto je važeći zakon o roku za vreme kada je tužilac otpušten sa posla, bio ovaj zakon”.

28. Dana 10. aprila 2020. godine, podnosilac zahteva je podneo reviziju Vrhovnom sudu protiv rešenja [Ac. br. 1028/16] Apelacionog suda, navodeći povrede odredaba parničnog postupka i pogrešnu primenu materijalnog prava.
29. Dana 14. januara 2021. godine, Vrhovni sud je rešenjem [Rev. br. 265/2020] odbio reviziju kao neosnovanu, a rešenje [Ac. br. 1028/16] Apelacionog suda okvalifikovao kao pravilno i zakonito.

Navodi podnosioca zahteva

30. Podnosilac zahteva navodi pred Sudom da su rešenjem [Rev. br. 265/2020] Vrhovnog suda od 14. januara 2021. godine u vezi sa rešenjem [Ac. br. 1028/16] Apelacionog suda od 19. februara 2020. godine, povređena njegova prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP.
31. Podnosilac zahteva na početku navodi pred Sudom da osporene odluke nisu dovoljno obrazložene.
32. Podnosilac u svom zahtevu dalje navodi da su postupci koji su se vodili pred Disciplinskom komisijom poslodavca i dalje pred Komisijom za žalbe i NNOK-om, bili nepravični, te naglašava da su *“preduzeti u suprotnosti sa pravnim načelom pretpostavke nevinosti i da su disciplinske mere prestanka radnog odnosa izrečene pre nego što je okončan krivični postupak”*. Podnosilac u svom zahtevu navodi da je u njegovom slučaju bilo u toku sprovođenje krivičnog postupka i da, po njegovom mišljenju, poslodavac nije mogao da preduzima radnje do okončanja krivičnog postupka. S tim u vezi podnosilac dodaje *“sud ne može da odlučuje već mora da prekine suđenje kako je predviđeno odredbom iz člana 278.2 u vezi sa članom 13. ZPP-a”*.
33. Podnosilac dalje dodaje da je u ovom slučaju došlo do povrede člana 17. stav 1. Zakona br. 02/L-028 o upravnom postupku.
34. Podnosilac na kraju traži od Suda da se zahtev proglasi prihvatljivim i da se proglase ništavim rešenje [Rev. br. 265/2020] Vrhovnog suda od 14. januara 2021. godine u vezi sa rešenjem [Ac. br. 1028/16] Apelacionog suda od 19. februara 2020. godine i da se ostavi na snazi presuda [C. br. 211/015] Osnovnog suda.

Relevantne zakonske odredbe

ZAKON O OSNOVNIM PRAVIMA IZ RADNOG ODNOSA (Službeni list SFRJ 60/89)

Član 83.

Radnik koji nije zadovoljan konačnom odlukom nadležnog organa u organizaciji ili ako taj organ ne donese odluku u roku od 30 dana od dana podnošenja zahteva, odnosno prigovora, ima pravo da u narednom roku od 15 dana traži zaštitu svojih prava pred nadležnim sudom.

Zaštitu prava pred nadležnim sudom ne može tražiti ako prethodno nije tražio zaštitu prava pred nadležnim organom u organizaciji, osim prava na novčano potraživanje.

Poslovodni organ ili ovlašćeni radnik u organizaciji, odnosno poslodavac dužan je da pravosnažnu odluku suda donesenu u postupku za zaštitu prava radnika izvrši u roku od 15 dana od dana dostavljanja, ako u sudskoj odluci nije određen drugi rok.

Ako poslovodni organ ili ovlašćeni radnik u organizaciji ne izvrši odluku suda u roku iz stava 3. ovog člana, čini težu povredu radne obaveze zbog koje mu se izriče mera prestanka radnog odnosa

ZAKON BR. 03/L-006 O PARNIČNOM POSTUPKU

Član 182.

[...]

*182.2 Suštinsko kršenje odredbi parničnog postupka postoji uvek:
[...]*

e) ukoliko je odlučeno o zahtevu prema podignutoj tužbi nakon zakonom predviđenog roka;

ZAKON BR. 02/L-28 O UPRAVNOM POSTUPKU

Član 17.

Prethodna pitanja, koja se rešavaju od drugih organa

17.1. U slučaju kad se konačna odluka u upravnom postupku uslovljava od donošenja neke prethodne odluke, koja je u nadležnosti drugog organa javne uprave ili suda, organ koji je nadležan za donošenje konačnog rešenja obustavlja upravni postupak sve dok drugi organ ili sud ne donese prethodnu odluku.

Prihvatljivost zahteva

35. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, dalje propisani Zakonom i predviđeni Poslovnikom.
36. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji utvrđuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

37. Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane članovima 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji utvrđuju:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

38. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana; da je iscrpeo raspoloživa pravna sredstva; da je naglasio akt javnog organa čiju ustavnost osporava, konkretno rešenje [Rev. br. 265/2020] Vrhovnog suda od 14. januara 2021. godine, u vezi sa rešenjem [Ac. br. 1028/16] Apelacionog suda od 19. februara 2020. godine; da je precizirao ustavna prava za koja tvrdi da su mu povređena; kao i da je podneo svoj zahtev u zakonskom roku.
39. Pored toga, Sud takođe mora da razmotri da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilo 39 (2) Poslovnika utvrđuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

40. Sud prvo primećuje da gore navedeno pravilo, zasnovano kako na sudskoj praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) tako i Suda, omogućava poslednje navedenom da proglasi zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može

da proglasi zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti smatra da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39. Poslovnika (vidi slučaj KI04/21, podnositeljka *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. maja 2021. godine, stav 26, vidi, takođe, slučaj KI175/20, podnositeljka *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 37).

41. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih „očigledno neosnovanim navodima“. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „*četrtoq stepena*“; (ii) navodi koji se kategorišu kao „*očigledni ili jasni nedostatak povrede*“; (iii) „*nepotkrepljeni ili neobrazloženi*“ navodi, i na kraju, (iv) „*konfuzni i nejasni*“ navodi (vidi: tačnije za koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao „očigledno neosnovan“ i specifičnosti četiri gore pomenute kategorije navoda kvalifikovanih kao „očigledno neosnovani“, Praktični vodič ESLJP-a o uslovima prihvatljivosti od 31. avgusta 2019. godine; Deo III. Neprihvatljivost merituma; A. Očigledno neosnovani navodi, stavovi 255 do 284, takođe, vidi slučaj KI04/21, citiran u tekstu iznad, stav 27, kao i slučaj KI175/20, citiran u tekstu iznad, stav 38).
42. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, ocene da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanu u ovom zahtevu i na odgovarajuće navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojom je on, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovana Ustavom (vidi slučaj KI04/21, citiran u tekstu iznad, stav 28.).
43. Sud podseća da je suština slučaja povezana sa odlukom Disciplinske komisije Ministarstva pravde, koja je odlukom [br. 20] prekinula radni odnos podnosiocu zahteva, smatrajući da je on, u svojstvu korektivnog službenika, učinio teže povrede Kodeksa ponašanja. Nakon toga, podnosilac zahteva je izjavio žalbu NNOK-u protiv gore odluke, a isti je odbio žalbu. Osnovni sud je 2014. godine oglosio podnosioca zahteva nevinim što se tiče izvršenja krivičnog dela za koje je bio optužen. Ovu presudu je potvrdio i Apelacioni sud. Nakon tužbenog zahteva podnosioca upućenog Osnovnom sudu za vraćanje na radno mesto, taj sud je usvojio tužbu i obavezao poslodavca da vrati podnosioca zahteva na radno mesto. Nakon žalbe poslodavca Apelacionom sudu, ovaj je usvojio žalbu poslodavca kao osnovanu, a tužbeni zahtev podnosioca odbacio kao neblagovremen. Vrhovni sud je potvrdio presudu Apelacionog suda smatrajući istu pravilnom i zakonitom.
44. Sud podseća da ova utvrđenja Apelacionog i Vrhovnog suda podnosilac zahteva osporava pred Sudom, navodeći, u suštini, povredu člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP zbog nepostojanja obrazloženja sudskih odluka, a konkretno rešenje [Rev. br. 265/2020] Vrhovnog suda od 14. januara 2021. godine u vezi sa

rešenjem [Ac. br. 1028/16] Apelacionog suda od 19. februara 2020. godine, kao i zbog pogrešne primene zakonskih odredbi.

45. Sud će u nastavku ispitati navode podnosioca zahteva zajedno jer su isti međusobno povezani, a i podnosilac zahteva je iste izložio kao povezane.
46. Na početku, Sud podseća da su navodi koje podnosilac zahteva iznosi pred Sudom, izneti i pred redovnim sudovima.
47. Sud još jednom podseća na navode podnosioca zahteva koji pred Sudom tvrdi da su redovni sudovi prekršili član 17. stav 1. Zakona br. 02/L-028 o upravnom postupku, i da kao rezultat toga njihove odluke nisu dovoljno obrazložene.
48. Sud, pre svega, ukazuje na to da praksa Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) naglašava da se pravičnost postupka ocenjuje na osnovu postupka kao celine (vidi slučaj Suda KI185/19, podnosilac: *Abdylhadi Petlla*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. jula 2020. godine, stav 40). Shodno tome, prilikom ocene navoda podnosioca zahteva, Sud će se takođe pridržavati ovog načela (vidi slučajeve Suda KI185/19, citiran u tekstu iznad, stav 40; KI104/16, podnosilac *Miodrag Pavić*, presuda od 4. avgusta 2017. godine, stav 38; i KI143/16, podnosilac *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine, stav 31).
49. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da je Vrhovni sud prilikom obrazloženja navoda podnosioca zahteva koji se odnose na rok za podnošenje tužbe, naglasio da su ti navodi neosnovani jer je utvrdio da je Apelacioni sud pravilno primenio odredbe člana 83. stav 1. Zakona o osnovnim pravima iz radnog odnosa, pošto je isti primenljiv u Republici Kosovo. U vezi sa napred navedenim, Sud podseća na obrazloženje Vrhovnog suda, koji je, između ostalog, obrazložio sledeće: *"Tvrdnja prema reviziji da je drugostepeni sud na pogrešan način primenio materijalno pravo, kada je ukinuo presudu prvostepenog suda, koja na osnovu odredbe Zakona o civilnim službenicima br. 03/L-149, u članu 63. tačka 3, prema kojem je usvojio tužbeni zahtev tužioca, jer ova odredba razjašnjava: "U slučaju pokretanja krivičnog postupka protiv civilnog službenika za izvršenje krivičnog dela tokom obavljanja njegovog administrativnog mandata, što može rezultirati stvaranjem uslova za pokretanje tužbe protiv civilnog službenika, svi disciplinski postupci u vezi sa slučajem, ne mogu se pokrenuti do donošenja konačne odluke od nadležnog suda", je potpuno neosnovana sumnja, jer odluka Disciplinske komisije tuženog – Telo poslodavca Popravni centar u Dubravi – Ministarstvo pravde sa br. prot. 20 od 28.02.2008. godine, doneta je pre stupanja na snagu od 11.07.2010. godine Zakona o civilnim službenicima br. 03/L-149, kojem se referiše prvostepeni sud, prema tome nije se mogao primeniti i tužilac se ne može pozivati na primenu ove odredbe.*

Drugostepeni sud je s pravom primenio, u konkretnom slučaju, odredbe člana 83. stav 1, Zakona o osnovnim pravima iz radnog odnosa (Službeni list SFRJ-a 60/89), gde se određuje da: "Radnik koji nije zadovoljan konačnom odlukom nadležnog organa u organizaciji ili ako taj organ ne donese odluku u roku od 30 dana od dana podnošenja zahteva, odnosno prigovora, ima pravo da u

narednom roku od 15 dana traži zaštitu svojih prava pred nadležnim sudom", koji zakon je primenljiv u konkretnom slučaju prema Uredbi UNMIK-a/1999/24 od 12. decembra 1999. godine o zakonu koji se primenjuje na Kosovo, pošto je tužilac propustio da podnese tužbu u zakonom određenom roku".

50. U tom pogledu, Vrhovni sud je odgovorio na navode podnosioca zahteva: (i) da je Apelacioni sud u vezi sa neprimenjivanjem člana 63. Zakona o civilnim službenicima, objasnio podnosiocu da je odluka o prestanku radnog odnosa podnosioca odneta pre stupanja na snagu Zakona o civilnim službenicima br. 03/L-149, na koji se poziva prvostepeni sud, pa se samim tim nije mogao ni primeniti, a tužilac se ne može pozivati na primenu ove odredbe; (ii) Vrhovni sud je naglasio da je Zakon o osnovnim pravima iz radnog odnosa bio primenljiv u konkretnom slučaju u skladu sa Uredbom UNMIK-a br. 24/1999, na osnovu kojeg je nezadovoljna strana imala rok od 30 dana za podnošenje tužbe, a u slučaju pred nama, tužba je podneta van propisanog roka.
51. S tim u vezi, Sud naglašava da član 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, ne garantuju nikome povoljan ishod u sudskom postupku, niti utvrđuju da Sud dovodi u pitanje primenu materijalnog prava od strane redovnih sudova u parničnom sporu (vidi slučaj Suda KI185/19, citiran u tekstu iznad, stav 46).
52. U tom smislu, treba imati na umu da "pravičnost" koja se zahteva članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP, nije "supstancijalna", već "proceduralna" pravičnost. U praktičnom smislu, i u principu, to se svodi na kontradiktorni postupak u kome se stranke saslušavaju i nalaze u istim uslovima pred sudom (vidi, slučaj Suda KI42/16, podnosilac *Valdet Suta*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2016. godine, stav 41 i druge reference navedene u njemu).
53. S tim u vezi, Sud je, zasnivajući se na sudskoj praksi ESLJP-a, ali uzimajući u obzir i njene karakteristike, kao što su definisane kroz EKLJP kao i princip supsidijarnosti i doktrinu četvrtog stepena, dosledno naglašavao razliku između „ustavnosti“ i „zakonitosti“ i isticao da nije njegova dužnost da se bavi činjeničnim greškama ili pogrešnim tumačenjem i pogrešnom primenom zakona koje je navodno počinio redovni sud, osim i u meri u kojoj su takve greške mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom i/ili EKLJP-om. (Vidi: u tom smislu, između ostalog, slučajeve Suda KI128/18, podnosilac zahteva: *Akcionarsko udruženje Limak Kosovo International Airport S.H.A.*, „*Adem Jashari*“, rešenje od 28. juna 2019. godine, stav 55; KI62/19, podnosilac zahteva: *Gani Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 19. decembra 2019. godine, stavovi 56-57; KI110/19, podnosilac zahteva: *Fisnik Baftijari*, rešenje o neprihvatljivosti od 07 novembar 2019. godine, stav 40).
54. Sud je takođe dosledno tvrdio da nije uloga ovog Suda da preispituje zaključke redovnih sudova u vezi sa činjeničnim stanjem i primenom materijalnog prava i da ne može sam oceniti činjenice koje su dovele redovni sud dotle da donese jednu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupio kao sud „četvrtog stepena“, što bi rezultiralo nepoštovanjem granica postavljenih u njegovoj nadležnosti. (Vidi: u tom smislu slučaj ESLJP-a *García Ruiz protiv*

Španije, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28 i reference koje su tamo korišćene; i vidi, takođe slučajeve Suda KI128/18, gore citiran, stav 56; i KI62/19, gore citiran, stav 58).

55. Sud, shodno tome, utvrđuje da su podnosioci zahteva imali pogodnosti kontradiktornog postupka, i da su mogli u raznim fazama postupka iznositi tvrdnje i dokaze koje su smatrali bitnima za svoj predmet; imali su priliku delotvorno pobijati tvrdnje i dokaze koje je iznela suprotna strana; redovni sudovi su saslušali i ispitali sve njihove tvrdnje koje su, gledano objektivno, bile bitne za rešenje predmeta; činjenični i pravni razlozi za pobijanu odluku su detaljno izneseni, te je stoga postupak, uzet u celini, bio pravičan (vidi: mutatis mutandis, presudu ESLJP-a od 21. januara 1999. godine, *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, stavovi 29 i 30 vidi, takođe predmet Suda KI22/19, podnosilac zahteva: Sabit Ilazi, rešenje od 07. juna 2019. godine, stav 42 kao i predmet Suda KI128/18, gore citiran, stav 58).
56. U okolnostima ovog slučaja, Sud ističe da, pored navoda o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, kao rezultat pogrešnog utvrđivanja činjenica i pogrešnog tumačenja zakona, podnosioci zahteva ne potkrepljuju u dovoljnoj meri niti argumentuje pred Sudom kako je ovo tumačenje primenjivog zakona od strane redovnih sudova moglo da bude „očigledno pogrešno“, što je rezultiralo „proizvoljnim zaključcima“ ili „očigledno neobrazloženim“ za podnosioca zahteva ili kako postupci pred redovnim sudovima, u celosti, možda nisu bili pravični ili čak proizvoljni. Pored toga, Sud ocenjuje da su redovni sudovi uzeli u obzir sve činjenice i okolnosti slučaja, navode podnosilaca zahteva i obrazložili iste. (Vidi: u tom smislu, slučaj Suda KI64/20, podnosilac zahteva: Asllan Meka, rešenje o neprihvatljivosti od 03. avgusta 2020. godine, stav 41 i KI22/19, citiran gore stav 43).
57. Shodno tome, Sud zaključuje navodi podnosioca zahteva o povredi prava na fer i pravično suđenje zagwarantovanih članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP zbog pogrešno utvrđivanog činjeničnog stanja i pogrešnog tumačenja i pogreše primene važećeg zakona su (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četrtoog stepena“; i kao takvi, ovi navodi podnosioca zahteva su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20. i 48. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika, dana 29.jula 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Predsednica Ustavnog suda

Radomir Laban

Gresa Caka-Nimani